

dretal, idet det anbefaler det høje Ting at stemme imod Lovforslaget „under Henvisning til sine tidligere Udtalelser om den her foreslaaede Skat“. Hvis disse tidligere Udtalelser refererede sig til en fuldstændig anden Skat, ser jeg dog ikke, der kunde henvises til dem som Begrundelse for at forkaste denne Skat. I Virkeligheden er da ogsaa Skatten i denne Skikkelse den samme, som den var i den Skikkelse, hvori den oprindelig foresloges af den højtærede Finansminister. For det første ere alle de Bestemmelser, som indeholde Lovens hele administrative Apparat, uforandrede. Bestemmelserne i §§ 6—12 ere paa enkelte mindre betydningsfulde Forandringer nær identiske med §§ 2—8 i det oprindelige Forslag. Jeg skal kort omtale de Ændringer, der ere foreslaaede i disse Paragraffer, de ere, som sagt, uden principiel Betydning. Den første gaar ud paa, at hele Afgiften af det kgl. Teater skal tilfalde Statskassen og ikke som de øvrige Afgifter efter Loven deles mellem Statskassen og Kommunen. Dette er til Fordel for Statskassen, men der indeholdes ingen principiel Forandring i dette. At Kommunalbestyrelserne faa Ret til helt eller delvis at frafalde den Kommune tilkommende Trediedel af Afgiften, er lige saa lidt en principiel Ændring. Det er en ren Hensigtsmæssighedsændring, det er en Bemyndigelse, som kan benyttes af en Kommune, og som den kan undlade at benytte, ganske som det passer med den særlige Kommunes Forhold. Det fremgaar af Udtalelser i det andet Ting, at det særlig er Aarhus Kommune, man har haft for Øje paa Grund af dennes Forhold til Aarhus Teater.

I § 7 er der overhovedet ingen Forandring — den er slet ikke forskellig fra den tidligere § 3. I § 8 er der den Forandring fra den tidligere § 4, at Bemyndigelsen til at nedsætte eller eftergive Afgiften herefter skal gives af Amtmændene i Stedet for som tidligere af Finansministeren. Der kan siges baade pro et contra med Hensyn til den Forandring. Der vil derved fremkomme nogen Uensartethed med Hensyn til den Maade, hvorpaa Eftergivelse eller Nedsættelse finder Sted, idet den nu skal gives af 18 forskellige Myndigheder i Stedet for af een Centralmyndighed. Paa den anden Side — og det er et Hovedhensyn, som vejer mest — undgaas der derved en hel Del Skrivelser. Det vilde efter den tidligere Bestemmelse have været nødvendigt, at Ministeriet i stort Omfang maatte have skrevet ud til

Amtmændene for at høre deres Mening med Hensyn til Eftergivelser af denne Art, og det vilde altsaa i Virkeligheden være blevet Amtmændenes Raad, der vilde være blevet fulgt. Ministeriet vilde nemlig ikke være i Stand til at bedømme de lokale Forhold uden netop i Henhold til Amtmændenes Udtalelser. Efter den forandrede Bestemmelse vil man altsaa undgaa en hel Del administrativ Ulejlighed.

Den Forandring, der er gjort med Hensyn til Eftergivelse af Afgiften for Velgørenhedsforestillinger, er en Ændring, der gaar i den rigtige Retning. Skønt den oprindelige Bestemmelse skyldtes en Ændring af Flertallet, maa det dog erkendes, at det ikke var saa principrigtigt konstrueret, som det kunde være, idet man den Gang ogsaa kom til at beholde noget af den Afgift, som egentlig skyldtes selve Skatten, og det, der er sket nu, er, at man fra Bruttoindtægten drager alle Udgifter, ogsaa hele Skatten, saa at man kan sige, at Skatten ved Velgørenhedsforestillinger fremtidig vil komme til at hvile paa Udgiften, og det er ogsaa rigtigt. Formaålet med at gøre denne Indskrænkning var overhovedet, at man ikke skulde komme til at frigive Indtægter af saadanne Forestillinger, der sagdes at være Velgørenhedsforestillinger, men som dog tog betydelige Penge ud af Publikums Lommer, medens kun et meget ubetydeligt Beløb tilfaldt vedkommende Velgørenhedsforetagende. Naar der afholdes Velgørenhedsforestillinger fremtidig, og de kunne blive rette Velgørenhedsforestillinger i den Forstand, at ikke hele Indtægten medgaar til at afholde Omkostningerne, ville de ogsaa i samme Omfang blive befriede for Skatten.

I § 11 er der Forslag om, at Loven skal revideres i 1915. Det maa anses for at være forstandigt. Man staar her overfor et ganske nyt og uprøvet Skatteomraade, og det vil altsaa være meget forstandigt at udnytte de Erfaringer, der ville kunne gøres i de 4 mellemliggende Aar, ved en Revision af Loven. Angaaende den lille Forandring, der vedrører Afgiften i Henhold til Næringslovens § 62, skal jeg ganske henholde mig til, hvad den højtærede Finansminister har sagt desangaaende.

De virkelige Forandringer ligge altsaa paa det Omraade, at Bestemmelsen i det oprindelige Lovforslags § 1 om, at der skulde erlægges en Afgift af 15 pCt. af Bruttoindtægten, er bleven udformet i 5 nye